

ПАВЛО ГРАБОВСЬКИЙ

ВЕСНЯНКА

ДИТВИДАВ

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО
ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ УРСР

КНІВ - 1963

ПАВЛО ГРАБОВСЬКИЙ

ВЕСНЯНКА

ВІРШІ

ЛЮБІ ДРУЗІ!

Кожен віршик, оповідання чи казочка, почуті вами, завжди відкривають щось нове, розширюють ваші знання. Ось перед вами невеличка збірка віршів.

В ній ви прочитаєте про природу, про її красу, про любов до рідного краю. А написав для вас цю книжку відомий український поет Павло Арсенович Грабовський. Він жив ще за царизму і боровся за те, щоб бідним людям краще жилося, щоб діти були щасливі. За це його царський уряд засудив і вислав навічно аж у далекий Сибір. Так поет і не дочекався щасливого життя народу, яке настало за Радянської влади. Але вірші поета живуть досі, його люблять і шанують радянські люди.

Прочитайте, друзі, і ви ці твори.

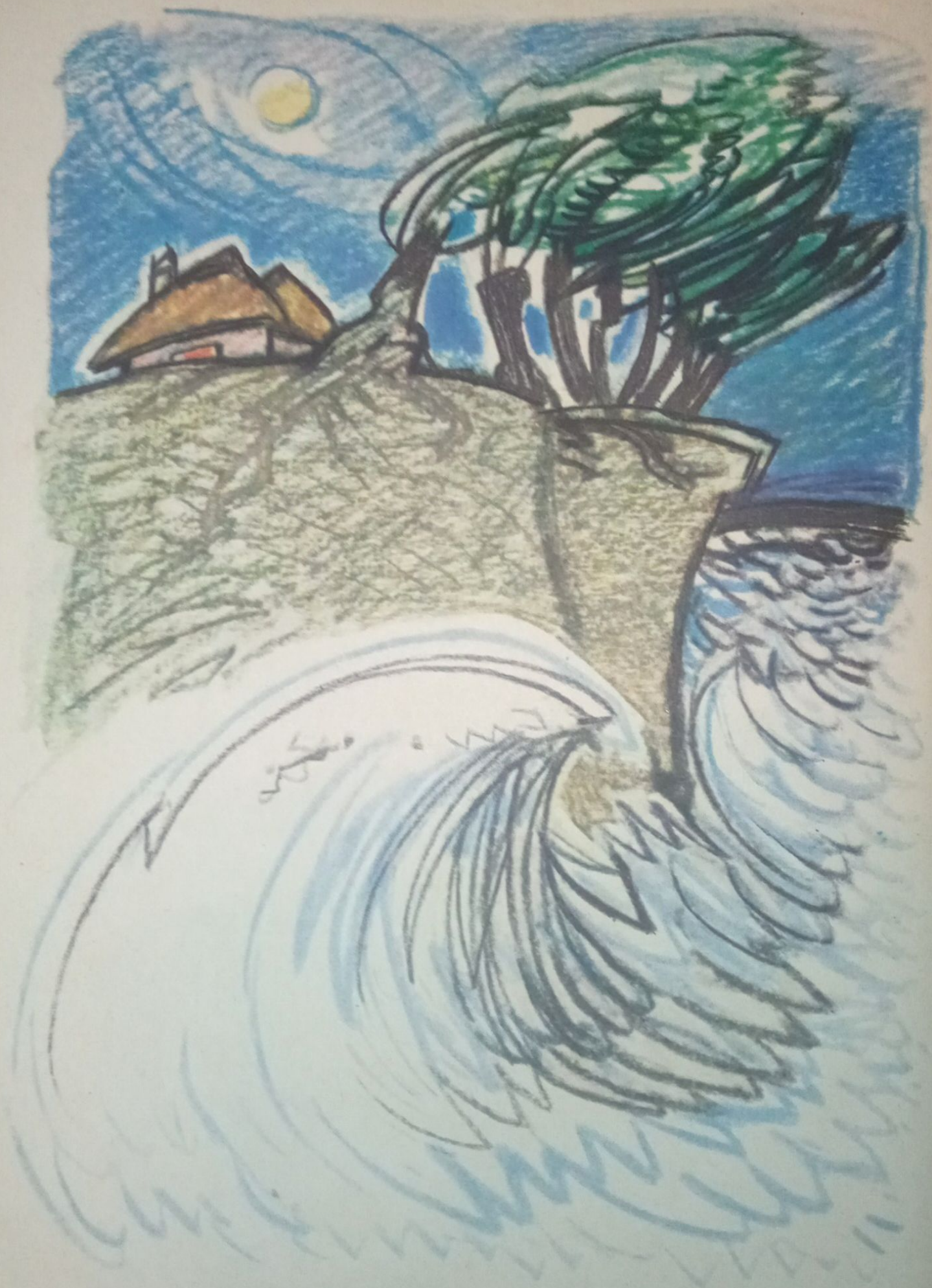
МАЛЮНКИ
Н. ЛОПУХОВОЇ

ВЕСНЯНКА

Зійшли сніги, шумить вода,
Весною повіва;
Земля квіточки викида,
Буяє травка молода;
Все мертве ожива.

Веселе сонечко блистить,
Проміння щедро ллє;
Гайок привітно шелестить,
Неначе кличе пригостить;
Струмочок виграє.

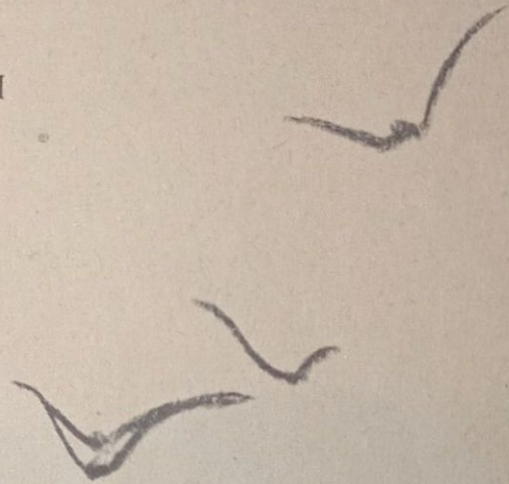

ДНІПР

Лютує Дніпр. Ревучі
Вали щораз встають,
Розіб'ються об кручі
І знову заревуть.

Лютує Дніпр сердитий,
Шлях ширше пробива,
Реве несамовитий
І берег підрива.

Лютує Дніпр. До моря
Добігти б поскоріш,
Бо там йому і воля,
І оддихнуть миліш.

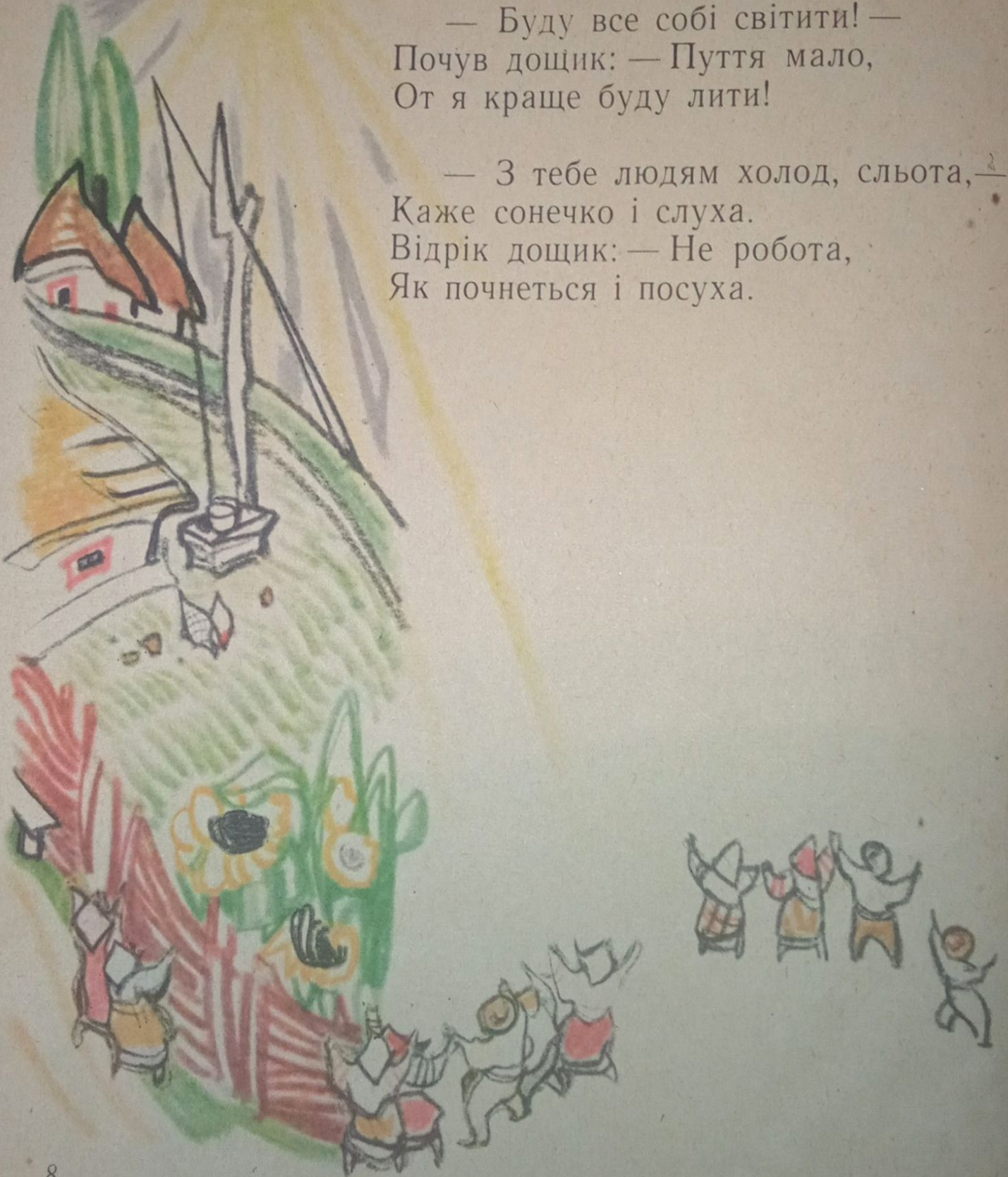

СОНЕЧКО ТА ДОЩИК

Якось сонечко казало:

— Буду все собі світити! —
Почув дощик: — Пуття мало,
От я краще буду лити!

— З тебе людям холод, сльота, —
Каже сонечко і слуха.
Відрік дощик: — Не робота,
Як почнеться і посуха.

Ззмагались: — Хто все плодить:
Груші, сливи, огірочки?
— А без мене, — дощ доводить, —
Враз пов'януть всі садочки!

Так сперечались довгенько
І на тому покінчили,
Щоб робити звичайненько
Їм обом, як перш робили.

НА СЕЛІ

Солом'яна стріха, маленькі віконця,
Оплетені з вулиці хмелем;
Квіточки, обсипані променем сонця,
Пташки з щебетанням веселим...

День гасне потроху, кругом вечоріє,
На захід зоря погоріла...
Забачивши матір, біжить і радіє
Назустріч дитинонька мила.

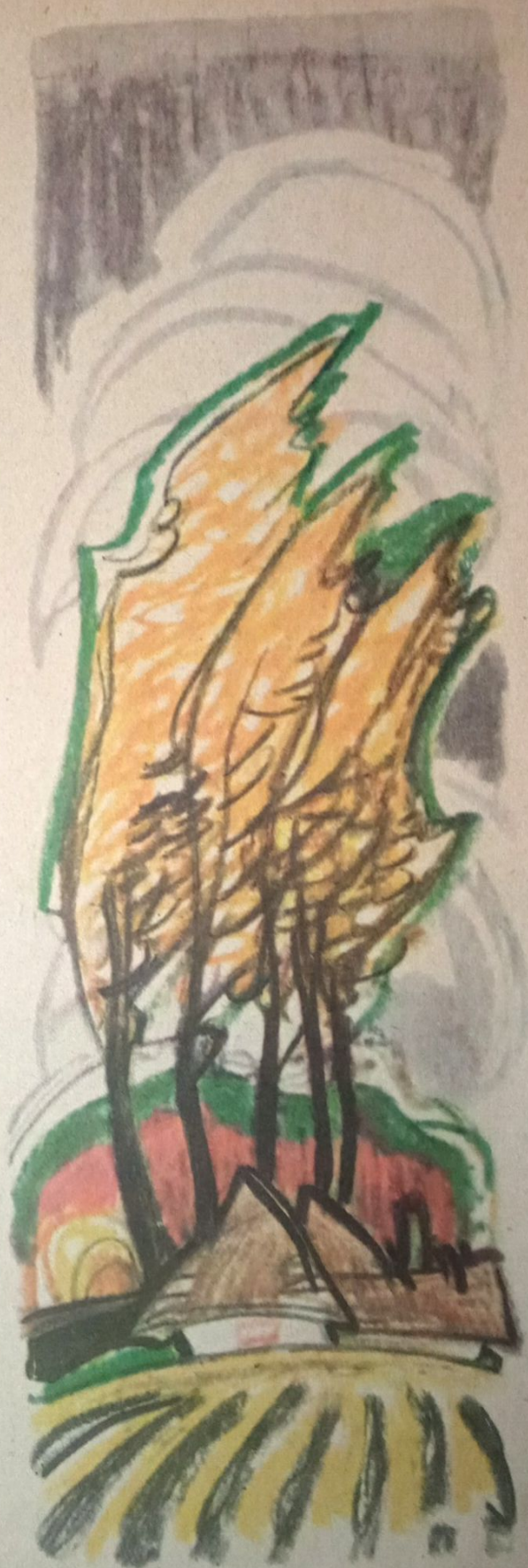
ОСІНЬ

Осінню дмухнуло,—
Висохли квіточки;
Хмуρο безпритуло
Глянули садочки.

Жовкне і травиця,
Така її доля,
Хіба зелениться
Хлібець серед поля.

Хмара небо криє,
Сонечко не блисне,
Вітер вовком виє,
Дощ потоком висне.

Швидко погнав води
Струмок бистрохвилий;
Пташка від негоди
Подалася в ірій.

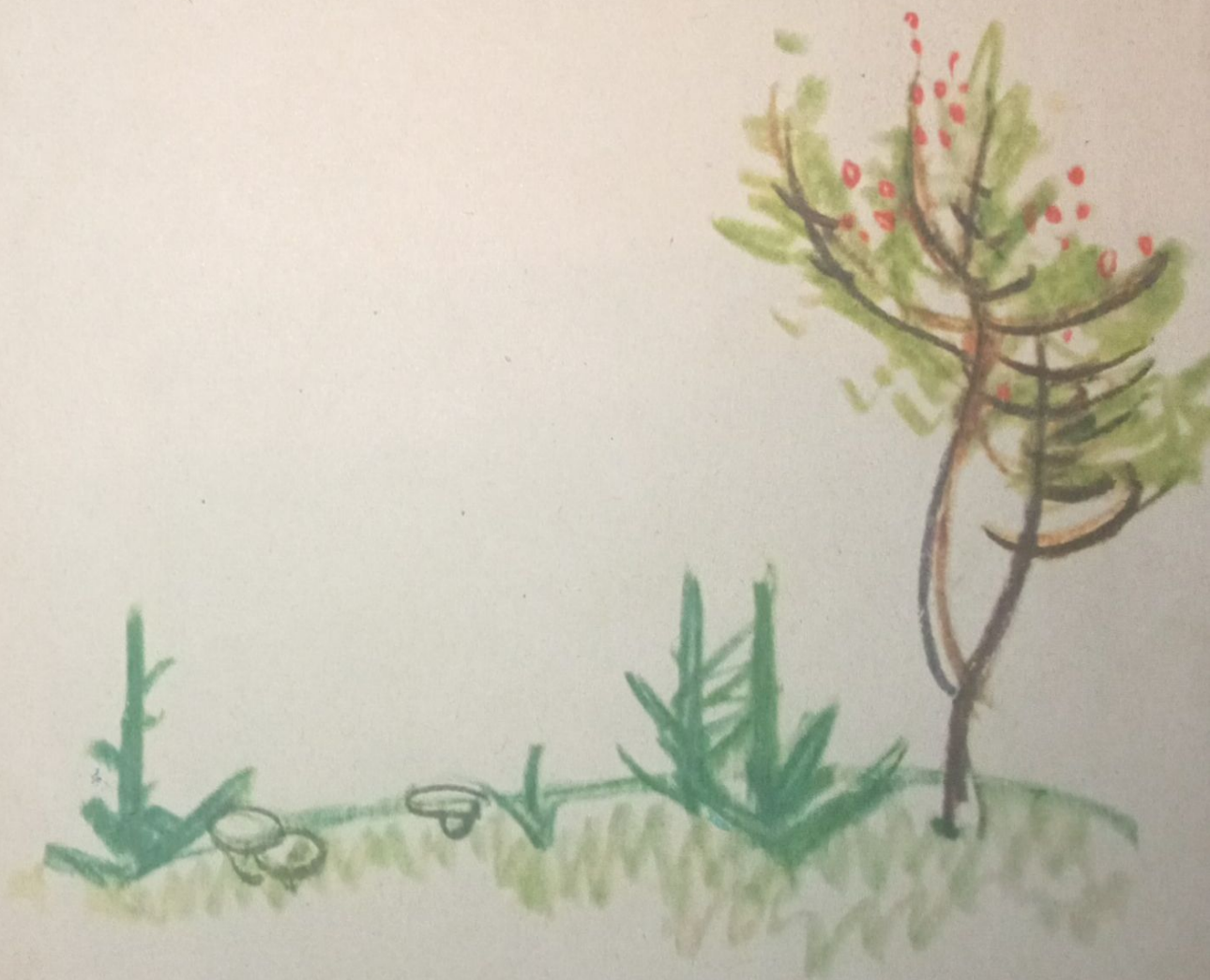

ЩОГЛИК

Щоглик! Щоглик! — Дітки раді.
— Щоглик! — тільки і слівця.
А він тріпавсь на принаді,
Марно рвавсь із сільця.

Визволяють, — скільки сміху!
— Глянь, дідусю, глянь, чи ба?
— Бачу, дітки, вашу втіху;
Зате щоглику журба!

Зна, що буде нудить світом;
Не про нього ваш куток...
Щебетав би собі літом
Та згодував діток.

Не привикне він до клітки,
Бо неволя всім гірка...
Не то пташки, милі дітки,—
Шкода навіть черв'яка.

Тож послухайте старого:
Не держіть узаперті

Цього щоглика малого,
Бо загине в самоті!

Позирнули дітки вгору,—
Пурхнув щоглик з рукава:
Знов витає по простору,
В небі ясному співа!

— Щоглик! Щоглик! — Дітки раді.
— Щоглик! — тільки і слівця...
З того часу на принаді
Вже не ставили сільця.

ДО ШКОЛИ

Ну, прокидайтеся, діти:
Ранок — до книжки пора!
Сонечко вспіло залити
Все посереду двора!

Швидше вдягайтесь до школи!
Кращі прогаєте дні,—
Пізно вертати,— ніколи
Їх не повернете, ні!

Змалку кохайтесь в освіті,
Змалку розширюйте ум,
Бо доведеться у світі
Всяких назнатися дум.

Треба самим міркувати:
Як і до чого все йде;
Шлях безпомилково взяти —
Той, що до правди веде.

Щоб не зросли ви на сором
(Бійтесь найпаче того)
Та не зробились позором
Рідного краю свого!

ЗМІСТ

<i>Веснянка</i>	5
<i>Дніпр</i>	7
<i>Сонечко та дощик</i>	8
<i>На селі</i>	11
<i>Осінь</i>	12
<i>Щоглик</i>	15
<i>До школи</i>	19

